

РУСЛУНД & ХЕЛСТРЬОМ

МИНУТИ

серия северно сияние

РУСЛУНД И ХЕЛСТРЪОМ

3 МИНУТИ

3 minutes

Copyright © Anders Roslund & Börge Hellström, 2017

Published by Agreement with Salomonsson Agency.

All rights reserved.

© Юлия Чернева – превод

© Анелия Калева – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2018

ISBN 978-954-389-457-4

Винаги сам.

Денят е хубав. Понякога го чувстваш.

Горещ като вчера, като утре. Но се диша по-леко. Наскоро валя и той си поема дъх, дълбоко и бавно, и задържа въздуха в себе си, оставя го там, в гърлото си, а после го изпуска по малко.

Той слиза от градски автобус, някога боядисан в червено, който е тръгнал само преди един час от спирка в Сан Хавиер, Комуна 13 – няколко небостъргача и ниски постройки, както и сгради, които не са напълно заградени със стени отвсякъде. Някои наричат квартала грозен, но той не е съгласен. Той живее там от цели девет години. И мирише различно. Не като тук, в центъра на града. Тук мирисът е непознат – вълнуващ. Голям площад, който вероятно винаги е бил тук. Както и сергии с риба, месо, зеленчуци и плодове и мъничките ресторанчета само с три-четири места. Но всичките тези хора, които се тълпяха и блъскаха? Те със сигурност не са били винаги тук. В края на краищата, хората се раждат и умират – заменими са. В момента той вижда онези, които съществуват, но когато порасне, някои от тях ще са си отишли от този свят и ще са пристигнали нови. Такъв е животът.

Камило пресича площада и продължава към „Ла Галерия“. Тук има още повече хора. И е малко по-мръсно. Но пак е красиво и всичките онези ябълки, круши, банани и праскови, натрупани на купчини, променящите се цветове. Той се сблъсква с възрастен мъж, който го псува. След това пристъпва твърде близо до купищата големи сини гроздове и няколко падат на земята. Камило ги взима и изяжда колкото може повече зърна, преди жена, която прилича на майка му, да започне да крещи същите псувни, които току-що беше изкрещял възрастният мъж. Той обаче не ги чува, защото вече се е преместил до следващата сергия, и следващата, и следващата. И когато спира до последните сергии с риба и отдавна разтопил се лед, и тук

миризмата не е вълнуваща, защото умрелите риби не обичат горещината и онези, които не са продадени до обяд, миришат още по-лошо – Камило знае, че вече е близо. Още няколко крачки и ето ги. Седнали на дървени пейки и столове пред тежките маси, които не принадлежат на търговците или кухните, които някой е поставил в отсрещния край на пазара, където няма нищо. Това правят, седят и чакат заедно. Той не е бил там много често. Само на девет години е. Но прави, каквото правят те – сяда, чака и се надява, че днес ще получи мисия. Не го беше правил досега. Другите са малко по-големи – на десет, единайсет, дванайсет, тринайсет, няколко дори на четиринайсет. Гласовете им ту затихват, ту се усилват и от време на време загубват контрол, се реят насам-натам точно когато се готвят да кажат нещо. Камило иска да бъде като тях, да печели пари като тях. Като Хорхе. Брат му, който е седем години по-голям от него. Който *беше* седем години по-голям от него, защото сега е мъртъв. Полицаите дойдоха в дома им, позвъниха на вратата и казаха на майка му, че в река Меделин е намерен труп. Предполагали, че е Хорхе. Искаха майка му да отиде с тях и да го разпознае. И тя отиде. Хорхе не беше престоял във водата достатъчно дълго, за да е неузнаваем.

– Здравейте.

Камило ги поздравява толкова плахо, че те дори не го забелязват, или поне така му се струва. Той сяда в края на едната пейка, където седят другите деветгодишни. Камило идва тук всеки ден след училище. Момчетата, чиито гласове пронизват въздуха и са тук по-отдавна, изобщо не ходят на училище. Никой не ги принуждава, затова седят тук по цял ден. Чакаат. Разговарят. Понякога се смеят. Но непрекъснато поглеждат към пространството между последните сергии – карфиол и зеле като меки футболни топки, натрупани от едната страна, и големи риби с втренчени очи от другата. Поглеждат, но се преструват, че изобщо не им пука. А всички знаят. Всички знаят, че се заблуждават един друг, и въпреки това се преструват, че очите им не са отправени в онази посока, когато всъщност го правят. Защото това е посоката, откъдето обикновено идват *те*. Затова трябва да си готов. *Клиенти*. Така ги наричат.

Камило си поема дълбоко дъх и чувства, че в стомаха му се оформя облак, бял, пухкав и лек. И тялото му се изпълва с удоволствие, сърцето му започва да бие по-бързо и руменината на бузите му става по-тъмночервена.

Днес.

Той го иска толкова много.

Знае го от сутринта. Днес някой ще му възложи първата мисия. След днес той вече щеше да го е *направил*. И след като го направиш, ти завинаги си променен.

Вече е по-горещо, но пак се диша леко. Градът се намира на хиляда и петстотин метра над морското равнище и когато хората дойдат само за един ден, както често правят клиентите, се оплакват от недостига на кислород и че белите им дробове се свиват, и преглъщат отново и отново, опитвайки се да поемат колкото може повече.

Ето. *Ето го*.

Клиент.

Камило го вижда в същия момент, когато го забелязват и другите. И се оживява като всички останали, става и забързва към него. Всички го заобикалят. Дебел, плешив мъж с черен костюм, черна шапка и малки, ококорени очи като на птица. Мъжът оглежда хлапетата, насъбрали се около него, и след част от секундата, напрегната като биене на барабан, посочва момче в средата. Момче на единайсет-дванайсет години, което го е правило и преди. Дватама тръгват заедно.

По дяволите.

Камило преглъща риданието си. *По дяволите, по дяволите, по дяволите!* Това може би беше единственият клиент за днес.

А беше толкова сигурен, че е дошъл неговият ред.

Минава един час. После още един. Той се прозява, решава да не мига, брои колко пъти може да вдигне и да спусне лявата си ръка за шейсет секунди и си тананика някаква глупава детска песничка, която се е натрапила в главата му.

И днес нищо. Само чакане.

Идва някой.

Камило е сигурен в това.

Решителни стъпки. Насочва се право към тях.

Идва някой.

И всички правят точно като предишния път, както винаги – скачат, заобикалят го, борят се да ги види.

И този път мъж. Едър, с атлетично телосложение, не дебел като първия. Индианец. Или може би не. *Ел Местисо*. Метисът. Камило го познава. Виждал го е тук и преди. Той идва чак от Кали и е по-възрастен от бащата на Камило. Или поне той си мисли така, защото никога не е виждал баща си, а майка му не желае да говори за него. Индианецът, или *Ел Местисо*, обикновено възлага поръчките си на Енрике, който от известно време не е тук и който го е правил седемнайсет пъти.

Всички са изпълнени с трепетно очакване. Обикновено само няколко човека идват тук с мисия и това вероятно е последният шанс за днес, преди да си отидат къщи, без да са свършили нещо. Те обкръжават *Ел Местисо*, който ги наблюдава как се опитват да изглеждат като възрастни.

– Правили ли сте го и преди?

– *Si!* – отговарят всички едновременно.

Всички освен Камило. Той не може да вдигне ръка и да каже „да“, не може да лъже. Другите крещат: *осем пъти, дванайсет пъти, двайсет и един пъти*. И после мъжът го поглежда.

– Ами ти?

– Никога. Или... още не.

Камило е сигурен, че *Ел Местисо* гледа само него.

– Е, тогава е време за първия ти път. Сега.

Камило се протяга колкото може по-високо, докато се опитва да проумее какво е казал току-що мъжът. Истина е. Той ще го направи. Днес. И утре, когато върви покрай редиците сергии, всичко ще бъде различно и ще го гледат с уважение, защото ще го е направил.

Колата е паркирана неправилно пред „Ла Галерия“, близо до площада. „Мерцедес-Бенц“ джикласа. Черен. Четвъртит. Големи прожектори на покрива – Камило преброява четири – широки и мощни, които се въртят в различни посоки. Дебели стъкла, през които не виждаш, нито дори през предното стъкло. Той е сигурен, че са бронирани. А вътре в колата мирише на животни, както мирише във всяка нова кола. Седалките са меки, кожени, бели. Почти не издава звук, когато запалва и потегля. *Ел Местисо* е зад волана, а Камило седи до него на предната седалка. Той поглежда крадешком мъжа, който е толкова висок, че главата му опира в тавана. Четвъртито лице, четвъртито тяло, малко като автомобила, в който седят. Дебела черна плитка, която прилича на прегорял самун хляб, е завързана на тила му с ластик, преплетен с лъскави златисти нишки. Дватамата не разговарят. След двайсетина минути пристигат до целта, докато градът се преобразява от занемарен в мръсен, след това благоустроен, луксозен и после пак занемарен. Поемат по „Карера“ 43А и после по по-малък път, който Камило не знае.

И след това спират. Камило поглежда пътните знаци. Спрели са на пресечката между „Карера“ 32 и „Кале“ 10. Отново богаташка част на града. Кварталът на име „Ел Побладо“, където Камило не е ходил. Хубав квартал. Майка му каза така. И, разбира се, тук хората живеят в собствени къщи, със собствени дворове и две коли на алеята, недалеч от центъра на града.

Оттук те виждат къщата, без да ги забележат. *Ел Местисо* посочва:

– Там. Тя стои на далечния прозорец. Твоята мисия.

Камило я вижда И кима. Пак кима, когато му дават хавлия и той я слага на коленете си и я разгръща. Пистолет. „Заморана“, произведен във Венецуела, петнайсет патрона, деветмилиметров. Той знае това. Хорхе го беше научил на почти всичко.

– Знаеш останалото, нали? Какво да направиш?

– Да.

– И как да стреляш?

– Да. Правил съм го хиляди пъти.

Хорхе и Камило се упражняваха да стрелят. Вечер се упражняваха със същия пистолет, но по-стар модел, който Хорхе беше взел от човек, с когото така и не разреши на Камило да се запознае. Стреляха на запустял парцел далеч от тук, в Ла Маяла.

– Добре. Ще се срещнем след два часа. Същото място като преди, на пазара. Ще трябва да се върнеш сам.

Сърцето му тупти от радост, от трепетно очакване, вълнение и страх.

Сикарио, наемен убиец.

Колата заминава, Камило тръгва към дърветата встрани от пътя и сяда под едно от тях. Оттам може да наблюдава къщата, прозореца и жената, която стои там, без да подозира нищо.

Зелена рокля. Не толкова възрастна, колкото мислеше. Силуетът ѝ е очертан на прозореца на кухнята и той не вижда добре какво прави тя. Камило завинтва заглушителя, както го е научил Хорхе, и зарежда в пълнителя петте патрона, които също бяха в хавлията. Толкова ти дават.

Съсредоточи се.

Така му казваше Хорхе. *Съсредоточи се, братле, дишай бавно, затвори очи и мисли за нещо, което харесваш.* Камило мисли за лодка. Той харесва лодките, големите лодки с платна, които плават бавно, когато вятърът е слаб, и бързо, когато вятърът е силен. Не се е качвал на лодка, но е мислил толкова много за нея, затова е сигурен, че знае какво е чувството.

Няколко минути. И Камило е готов.

Става. Затъква пистолета в колана си и го покрива с ризата си. Отива до вратата, която му е показал *Ел Местисо*.

Решетки. Обезопасена врата. Свръхдебела. Той е виждал такива врати.

Натиска звънеца.

Стъпки. Някой се приближава. Наднича през шпионката. Камило разбира по сянката.

Той изважда пистолета от панталона си и натиска лостчето, освобождава предпазителя в момента, в който чува, че жената маха веригата на вратата.

И после тя отваря вратата, защото е видяла деветгодишно дете.

Камило я поглежда в очите, както му е казал Хорхе, вдига пистолета и се прицелва нагоре, защото жената е много по-висока от него.

Държи оръжието с две ръце, както му е казал Хорхе.

И натиска спусъка.

Два пъти.

Първият изстрел я улучва в гърдите и жената се разтърсва, отскача назад и изглежда изненадана. Устата и очите ѝ са широко отворени. И после той стреля отново, в главата ѝ.

Тя се свлича на земята като лист, който бавно пада от дърво, с гръб, опрян на рамката на вратата, и кървяща дупка в средата на челото. Но жената не пада по гръб, нито на една страна, както си е представял той и както е виждал във филмите.

След това Камило сядва в автобуса. Връща се по целия път. Чувства се като преди минута, когато сърцето му туптеше от радост и вълнение, но и не точно така, защото вече не се страхува. Сега го е направил. Знае, че ще му личи, вижда го в очите на другите.

Колата го чака на същото място. Близо до площада. Едрият *Ел Местисо* седи зад волана. Дебелата му плитка е праметната през рамото. Камило почуква на стъклото и дясната предна врата се отваря.

– Готово ли е?

– Готово.

Ел Местисо носи ръкавици. Взима пистолета и изважда пълнителя. Останали са три патрона.

– Използвал си... два?

– Да. Един в гърдите и един в челото.

Аз. *Сикарио*.

Отново в автобуса. Задната част е пълна и Камило сядва на единственото свободно място, което е точно зад шофьора. Беше върнал пистолета в хавлията и бе получил двеста долара. Лицето му е зачервено и пламти. Двеста долара! В десния му джоб! И банкнотите са горещи като бузите му и изгарят бедрото му, сякаш искат да изскочат и да се покажат на другите пътници в автобуса, които нямат двеста долара в джоба си.

Шест зони покрай река Меделин с шестнайсет комуни и двеста четирийсет и девет испаноезични квартала. Камило пътува към един от тях, малко по-нататък по склоновете на „Комуна“ 13, Сан Хавиер. Към дома си. Минавал е по този път много пъти с майка си, с Хорхе и сам, но никога не се е чувствал както сега. Облакът в стомаха му вече не се движи напред и назад, а си е намерил място до сърцето му, и пухкавите му очертания вече не притискат гръдния му кош, а са навътре. Той се обляга назад на твърдата седалка и си представя дома си, който е претъпкан, разхвърлян и пълен със звуци. Представя си как ще побегне колкото му държат краката от автобусната спирка, ще се втурне вътре и преди още да я е видял, ще извика: „*Мамо, казах ти, че ще оправя хладилника и го направих*“ и ще ѝ даде половината пари. И тя ще засияе от гордост. После той ще отиде в стаята, в която спят, и до тайното си място – плоска тенекиена

кутия, където някога е имало тънки парченца шоколад и която може да се скрие почти навсякъде— и ще сложи вътре другата стодоларова банкнота, първите му спечелени пари.

ВЯРВАЙ САМО В СЕБЕ СИ

Първа част

Ако зората се превърне в утро. Ако юли се превърне в август.

Ако краят се превърне в начало.

Пийт Хофман смъкна стъклата на камиона си, за да стане течение. Още нямаше осем сутринта, но горещината вече притискаше слепоочията му и блестящата пот, която обливаше бръснатата му глава, бавно се изпаряваше, докато го лъхаше вятърът.

Ако краят се превръща в начало, тогава никога не свършва.

На този ден преди три години той пристигна в страна, която никога не беше посещавал.

Бягаше и се криеше.

Бездна.

Сега животът беше само въпрос на оцеляване.

Хофман увеличи малко скоростта, деветдесет километра в час, както се бяха уговорили, и провери разстоянието до камиона пред него – двеста метра, както се бяха уговорили.

Отдавна бяха излезли от магистрала номер 65. Километър след километър и наляво, от другата страна на гъстия храсталак, където бучеше река Какета, образувайки границата на департамента Путумайо. От един час се движеха покрай реката, на известно разстояние, и упорито следваха пътя. Хофман сдъвка няколко листа кока, за да остане нащрек, и пи бял чай, за да запази спокойствие. От време на време отпиваше от сместа, която *Ел Местисо* го принуждаваше да взима преди всяка доставка, някакъв вариант на колада – брашно, вода, захар и голямо количество кубинско еспресо. Вкусът беше гаден, но сместа действаше и прогонваше глада и умората.

Няколко пъти, особено през последната година, Хофман мислеше, че краят наистина е край, изход, възможност да се върне у дома. В Европа. В Швеция и Стокхолм, който той, Зофия, Расмус и Хюго смятаха за целия си общ свят. И всеки път прозорецът бързо се затваряше, бездната се разширяваше и изгнаничеството им продължаваше.

Довечера той щеше да ги види отново. Жената, която обичаше, въпреки че някога мислеше, че не е способен да обича, и двете човечета, които обичаше още повече – реални хора, които имаха реални мисли и го гледаха така, сякаш той знаеше всичко. Хофман не възнамеряваше да има деца, но сега, когато си помислеше какво беше, преди те да се появят, имаше само празнота, сякаш спомените се бяха изпарили.

Той намали малко, защото беше твърде близо. Поддържай постоянна дистанция за максимална сигурност. Хофман отговаряше за охраната на двата камиона. Вече бяха платили за преминаването. На това място, ако се присъединиш към полицията или военните, не го правиш, защото искаш да залавяш престъпници или да се бориш с престъпността, а защото искаш да си живееш добре, като взимаш подкупи.

Охрана.

Това прави Хофман вчера, правеше днес и щеше да прави утре. Транспорт. Хора. Стига да го правеше по-добре от всеки друг, никой нямаше да му задава въпроси. Ако Ел Местисо или някой друг от бунтовниците от ПРК дори за момент се усъмнеше, че той не е онзи, за когото твърди и ако го разкриеха, това би означавало мигновена смърт. За него, за Зофия и за децата. Хофман трябваше да играе тази роля всеки ден, всяка секунда.

Пийт Хофман вдигна двете странични стъкла. Горещината намаля за момент и ветрецът прогони вълната от пот, която се беше плъзнала под обичайната му екипировка. Бронежилетката с два джоба, които сам ѝ беше пришил, джиписът, където бяха запаметени точните координати на всички маршрути и дестинации, и сателитният телефон, който работеше дори в джунглата. Освен това пистолетът в кобура под мишницата му, „Радом“, с четиринайсет патрона в пълнителя, онзи, който беше свикнал да носи през многото години на работа под прикритие с полската мафия, платен от шведската полиция. В кобура под другата мишница носеше ловджийски нож с дървена дръжка, която обичаше да държи. Двустранното му острие беше наточено. Носеше го отдавна, още преди съдиите и присъдите на затвор, преди да започне да работи за шведските специални служби и в охранителния бизнес – *максимални щети с едно-единствено наръгване*. На седалката до него имаше малък картечен пистолет „Узи“ със скорострелност деветстотин и петдесет патрона в минута и правен по

поръчка сгъваем приклад, който беше къс, колкото е необходимо. На платформата зад шофьорската кабина на камиона беше монтирана снайперска пушка, закрепена с две скоби. Хофман имаше разрешителни за всички оръжия, издадени от Ел Каво в Богота срещу съответната цена.

Ей-там. Зад небоядисаната барака близо до пътя, точно пред двете отдавна изсъхнали дръвчета с голи клони, които сякаш чакаха някого, който никога нямаше да дойде. Там щяха да намалят скоростта, да завият надясно и да продължат последните няколко километра по кален, черен път, който беше твърде тесен и чиито дълбоки дупки бяха пълни с вода. Шибана картофена нива. Трийсет километра в час, не можеш да караш по-бързо. Затова Пийт Хофман се приближи малко до камиона отпред, на половината от безопасното разстояние, без да нарушава минималната дистанция от сто метра.

Досега не беше транспортирал нищо до тази *косина*¹, но всичките изглеждаха еднакви и имаха едно и също предназначение – да обработват с химични вещества листа на кока, за да добиват повече от сто килограма кокаин седмично. След около час пътуване по този затънтен път те щяха да бъдат в контролиран от ПРК район – някога контролиран от ФАРК, „Революционните въоръжени сили на Колумбия“, – където лабораториите бяха собственост или на ПРК, или на оператори, които наемаха земята от ПРК и плащаха за отглеждането на коката и производството на кокаина. Когато за пръв път дойде тук, Хофман беше предположил, че мафията контролира нещата. С това беше израснал. Така възникваха митовите и пускаха корени. Сега знаеше, че не е така. Членовете на мафията може и да управляваха в Колумбия и да държаха парите, но без собственика на джунглата те бяха нищо. Мафията. Държавата. Парламентът. И смесица от други групировки, които воюваха помежду си. Но нямаше власт без бунтовниците от ПРК. Кокаинът се нуждаеше от джунглата, искаше листата на коката, която не се отглеждаше на земята на бунтовниците без тяхното разрешение.

– Ало.

Той смяташе да изчака, за да се обади, но много искаше да я чуе. Ръцете ѝ на лицето му, очите ѝ, вперени в неговите, изпълнени с желание за най-доброто за него, и обич, непоколебима, сияеща от доверие.

– Ало.

Хофман отсъстваше от седем дни. Като последния път. Така беше. Разстояние, чакане, дълги нощи. Търпеше, защото тя търпеше. Нямаха друг избор. Това беше единственият начин да се издържат. Ако се върнеше в Швеция, щяха да го хвърлят в затвора. Ако не продължеше да играе тази роля, щеше да е мъртъв.

– Липсваш ми.

– И ти ми липсваш.

– Довечера. Или може би още днес следобед. Ще се видим тогава.

– Обичам те.

Той се готвеше да отговори: *И аз те обичам*, когато връзката прекъсна. Това се случваше тук понякога. Щеше да ѝ се обади пак по-късно.

Тесният път се превръщаше в пътека, все по-тясна и с още по-големи дупки. Трудно беше да се поддържа необходимата дистанция. От време на време вторият камион се скриваше зад остри завойи и високи хребети. Хофман току-що беше изкарал дясната задна гума от дълбока дупка, когато пред него светнаха два стопа, блестящи като червени очи на яркото слънце. Нещо не беше наред. Другият камион не трябваше да намалява или да спира, не и тук, не и сега. Той беше измислил всички подробности на транспорта, отговорността беше негова и беше дал ясно да се разбере, че никое от превозните средства не трябва да намалява под двайсет и пет километра в час, без да бъде предупреден.

– Внимавай – чу се гласът на Ел Местисо в ухото на Пийт Хофман, който нагласи кръглия сребрист предавател, за да чува по-добре. – Спи.

Хофман също намали и после спря като Ел Местисо, на осемдесет-деветдесет метра разстояние от него. И го видя, въпреки острия завой и храстите, които закриваха гледката. Пред тях на пътя беше спрял тъмнозелен джип. А от двете му страни имаше още. Хофман преброи четири военни джипа, наредени в полукръг, като усмивка, разтеглила се от единия край на джунглата до другия.

– Чакай и...

¹ Кухня (исп.) – Б. пр.

Предавателят изпраща оглушително. Електронното стържене гневно прониза ухото му и на Хофман му беше трудно да чуе цялото изречение, когато Ел Местисо премести мъничкия колкото главичка на топлийка микрофон на яката на ризата си и го превключи на режим предаване.

Хофман не изключи двигателя, докато гледаше зелените джипове. Истински военни ли бяха? На тях вече им беше платено. Може би паравоенни? Ако случаят беше такъв, имаха проблем. Ел Местисо не плащаше на паравоенните.

И после всички врати се отвориха едновременно. От джиповете изскочиха мъже със зелени униформи и автоматични оръжия, но не ги насочиха към тях.

И сега Хофман разбра.

Те *не бяха* паравоенни. Униформите им не бяха такива. И той се поуспокои. Ел Местисо, изглежда, също изпита облекчение, защото гласът му вече не звучеше като ръмжене, както когато го завладееха бдителност и подозрителност – характеристиките, които го определяха.

– Познаваме ги. Връщам се веднага.

Ел Местисо също отвори вратата на шофьорската си кабина. Той беше тежък, висок и едър, но стъпи леко върху калната земя. Хофман рядко го беше виждал да се движи толкова координирано.

– Капитан Васкес? Какво става?

Предавателят на яката му вече не прашеше и предаваше ясен и чист звук. Отново работеше след прекалено дългото мълчание.

Васкес разпери широко ръце.

– Става...

– Тези джипове. Прилича на проклета блокада на пътя.

– Ммм. Точно това е.

Гласът на Васкес. Пийт Хофман не го хареса. Липсваше нещо. Резонанс. Глас, който човек несъзнателно преправя, когато не ти мисли доброто. Хофман се надигна предпазливо от шофьорското място, измъкна се през задното стъкло на кабината и запълзя по покритата с брезент платформа на камиона. Снайперската пушка беше закрепена с две обикновени скоби и той ги отключи, извади двуногата, легна, вдигна пушката и провря дулото през една от подготвените дупки в брезента.

– Платено ви е.

– Не е достатъчно.

Той ги видя отблизо през телескопичния мерник. Все едно стоеше сред тях, Ел Местисо от едната страна и капитан Васкес от другата.

– Ти получи каквото искаше, Васкес.

– Но не е достатъчно.

Хофман се взря в лицето на Ел Местисо. Или в лицето на Джони, както все по-често го наричаше. Лъщящо, както винаги когато напуснеха Кали или Богота и се отправеха към джунглата. Гледаше стиснатите устни, постоянно търсещите очи, които някога го плашеха, но които се беше научил да харесва, въпреки че често се променяха от дружелюбни в безмилостни. И лицето на Васкес – рунтавите, гарвановочерни мустаци, с които той много се гордееше, и вежди, рунтави и плъзнали на всички страни като пипала на див звяр. Изглеждаше както обикновено, но всъщност не беше така. Гласът и движенията му бяха различни, не разгорещени и резки, а по-уверени. Да, бяха бавни, почти прозрачни, сякаш Васкес искаше Ел Местисо да проумее всяка негова дума. Не изглеждаше така, когато преговаряха с него и му платиха в някакъв затънтен ресторант зад църква във Флоренция, компенсирайки го, за да позволи преминаването на три доставки. В такива случаи Васкес носеше цивилни дрехи, изглеждаше нервен, говореше и се движеше отривисто и се успокои едва когато разкъса плика и мърморейки, преброи парите банкнота по банкнота.

– Ти не ми каза колко голям е транспортът. Не ми каза истината.

– Имаме уговорка.

– Не знаех на каква стойност е. Но сега знам.

Пийт Хофман се вираше през телескопичния мерник, фокусирайки се в очите на Ел Местисо. Познаваше ги добре. Те притежаваха способността да променят формата си. Винаги ставаше бързо – зениците се разширяваха, събирайки повече светлина за повече сила, подготвяйки се за атака.

– Шегуваш ли се? Платено ти е.

– Искам още толкова – отново.

Васкес повдигна рамене и посочи спрелите напреки на пътя джипове и четиримата млади мъже, които чакаха до тях. Без да вдигат оръжията си, всички едновременно сложиха показалците си на спусъка.

Това беше явен сигнал.

Пийт Хофман увеличи изображението на телескопичния мерник, премести центъра на мишената върху средата на челото на капитан Васкес и се прицели между очите му.

– Ти получи каквото искаше.

– Така си мислиш ти. Но аз не съм съгласен.

– По дяволите, внимавай, капитане.

Температура на въздуха дваисет и седем градуса. Хофман държеше телескопичния мерник на пушката с лявата си ръка. *Няма вятър.* Показалецът и палецът му бяха леко допсени до малкия спусък. *Разстояние деветдесет метра.* Предпазителят щракна освободен.

Обектът на прицел.

Готов за стрелба.

– Внимавай... Много добре знаеш, че тук в джунглата лесно стават злополуки. Затова слушай много внимателно, Васкес. Няма да получиш повече пари.

През телескопичния мерник Пийт Хофман виждаше ясно капитана, който намръщи чело и веждите му се събраха. Васкес току-що беше заплашен. И реагира.

– В такъв случай...

Увереността и самообладанието се превърнаха в агресивност и нападателност.

– Конфискувам транспорта ти.

Хофман почувства, че предстои неизбежното. Онова, което не искаше да прави.

Показалецът на дясната му ръка се притисна до спусъка.

Избегни всякакви въпроси.

Оцелей.

Официалното му задължение беше да охранява. Така мислеше Ел Местисо и трябваше да продължи да го мисли.

Вдишвай през носа, издишвай през устата. Овладей се. Намери спокойствието си. То трябва да е някъде в теб.

Той беше убивал седем пъти досега. Пет пъти, откакто дойде тук. Ситуацията го налагаше. За да не го разкрият.

Ти или аз.

Пука ми повече за мен, отколкото за теб, затова избирам себе си.

Другите обаче печелеха директно от търговията с наркотици, която лека-полека отнемаше живота на хора. Капитан Васкес беше обикновен офицер от колумбийската армия, човек, който правеше като всички останали, приспособяваше се към системата и приемаше подкупи като част от заплатата си.

– Това означава, че сега камионът ти е мой.

Васкес беше въоръжен. На лявото му рамо беше праметната автоматична пушка, а на десния хълбок носеше кобур. Той извади револвер и го опря в слепоочието на Ел Местисо.

– И ти си арестуван.

Гласът на капитана беше станал много по-тих, сякаш това беше само между двамата и вероятно затова металическото изщракване прозвуча толкова силно, когато ударникът се запъна и барабанът се завъртя, за да зареди патрон.

Вдишай, издишай.

Пийт Хофман беше там, където всичко можеше да се разпадне на съставните си части и да бъде изградено отново. Това беше неговият свят и го караше да се чувства сигурен. Един изстрел, едно попадение. Без излишно кръвопролитие. Убий водача. Това действаше всеки път и принуждаваше останалите да се оглеждат откъде е дошъл изстрелът и да търсят укритие.

– Никой не опира шибан револвер в главата ми.

Ел Местисо говореше тихо, почти шепнешком, докато се обръщаше, въпреки че дулото се заби в нежната кожа на слепоочието му. По-късно там щеше да остане кръгло червено петно.

– Ел Суеко².

² Швед (исп.) – Б. пр.

Той погледна право към втория камион. Към Хофман.

– Сега.

Един изстрел, едно попадение.

Хофман започна да натиска спусъка.

Пука ми повече за мен, отколкото за теб, затова избирам себе си.

И когато куршумът прониза челото на капитан Васкес, изглеждаше както винаги с тези муниции— малка входна рана, широка един сантиметър, но огромна изходна рана, експлозия, в която изчезна цялата задна част на главата му.